

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Gabriely Bašné a JUDr. Karla Cháberová v právní věci žalobce: **JUDr. P. A.**, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 427/31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 2.10.2012, č.j. 12215/12-1500-106794,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu (dále jen „žalovaný“), kterým bylo zrušeno odvoláním napadené rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 7 ze dne 9.3.2012, č.j. 44373/12/007960605557 a řízení ve věci podaného návrhu na obnovu řízení ve věci daně z převodu nemovitostí vyměřené platebním výměrem Finančního úřadu pro Prahu 7 ze dne 5.3.2008, č.j. 27206/08/007960/6733 zastaveno.

V souladu s § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ve znění rozhodném (dále jen „s.ř.s.“), je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla, se soud zabýval otázkou pasivní věcné legitimace žalovaného. Žaloba byla podána proti Finančnímu ředitelství pro hlavní město Prahu, avšak s účinností od 1.1.2013 byla dle § 19 odst. 1 zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky zrušena dosavadní finanční ředitelství a jejich právním nástupcem se ve smyslu § 7 písm. a) zákona č. 456/2011 Sb., ve spojení s § 69 s.ř.s. stalo Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně, s nímž soud nadále v řízení pokračoval na místě původního žalovaného.

Žalobce v podané žalobě nejprve popsal skutkový stav věci. Uvedl, že byl daňovým ručitelem za plátce daně, který nesplnil svou daňovou povinnost. Dne 21.5.2010 mu byla doručena výzva k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem, proti níž podal dne 4.6.2010 odvolání. V odvolání s poukazem na § 20 odst. 7 písm. b) zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, darovací a dani z převodu nemovitosti ve znění rozhodném (dále jen „zákon o trojdani“) namítal, že byl od platby požadované daně osvobozen. Dále správci daně vytýkal, že nepostupoval dle § 57a odst. 1 věta druhá zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků ve znění rozhodném (dále jen „ZSDP“) a daň nevymáhal po daňovém poplatníku. Jelikož žalovaný rozhodnutím č.j. 13111/10-1500-106794 zamítl jeho odvolání, podal žalobce dne 17.1.2011 správci daně žádost o obnovu řízení, jež vedl správce daně proti původnímu daňovému poplatníku a které bylo pravomocně skončeno rozhodnutím Finančního úřadu pro Prahu 7 ze dne 5.3.2008 č.j. 27206/08/007960/6733. Správce daně však rozhodnutím ze dne 9.3.2011 č.j. 44373/12/007960605557 i tento návrh žalobce zamítl. Žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí podal dne 3.4.2012 odvolání, které bylo žalobou napadeným rozhodnutím zamítnuto.

Žalobce nesouhlasil s právním posouzením § 22 zákona o trojdani žalovaným, neboť návrh na obnovu řízení jím byl podán včas. Úkonem směřujícím k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení dle § 22 zákona o trojdani totiž nebyla pouze výzva doručená daňovému poplatníku dne 15.10.2007. Správce daně činil i další úkony vůči daňovému poplatníku, které lze podřadit pod § 22 zákona o trojdani jako úkony směřující k vyměření daně. Jednalo se například o platební výměr ze dne 5.3.2008 č.j. 27206/08/007960/6733, jímž mu byla doměřena daňová povinnost a dále výzva k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě ze dne 19.6.2008. I za předpokladu správnosti právního názoru žalovaného by výše uvedené úkony prodloužily běh lhůt dle § 22 odst. 2 zákona o trojdani až do roku 2011. Zároveň poukázal na liknavý postup správce daně, kterým byl žalobce připraven o značnou část lhůty k uplatnění jeho práv.

Rovněž nesouhlasil s právním posouzením svého návrhu na obnovu řízení tak, že jím uplatněné tvrzení o osvobození od daně není novou skutečností, která by bez zavinění žadatele o obnovu řízení vyšla najevo a která by byla důvodem pro podání návrhu na obnovu řízení. Namítal nedostatečné vypořádání se s touto námitkou žalovaným.

Dále namítal, že se správní orgány nevypořádaly ani s jeho další výtkou, týkající se porušení podmínky subsidiarity, resp. sekundárnosti, institutu ručení. Správce daně totiž pohledávku původního daňového poplatníka řádně nevymáhal, neboť ji nepřihlásil do insolvenčního řízení vedeného proti němu.

Žalobce tvrdil, že správní orgány nepostupovaly v souladu se základními zásadami správy daně, obsaženými zejména v § 5 odst. 1, 3, § 6 odst. 3, § 7, § 8 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád ve znění rozhodném (dále jen „daňový řád“). Rovněž tak nerespektovaly vnitřní předpisy upravující postup správců daně v případě ručení v daňovém řízení, a to bod 5 a 6 pokynu D-329, pokyn GŘ D- 5 č.j. 6379/11-2310-602525.

Žalobce správním orgánům vytkl porušení svého ústavního práva v čl. 36 Listiny základních práv a svobod, neboť mu bylo nesprávným postupem žalovaného odepřeno právo se stanoveným postupem domáhat svého práva u nezávislého a nestranného orgánu.

Žalobce soudu navrhl, aby žalobou napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správce daně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odmítl veškeré žalobní námitky s tím, že podstatnou je pouze otázka, zdali uplynula lhůta pro stanovení daně dle § 148 daňového řádu. Zdůraznil, že lhůta pro stanovení daně z převodu nemovitosti v této věci počala běžet dle § 22 zákona o trojdani ode dne 11.4.2007, kdy byl zapsán vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí. Povinnost daňového subjektu podat daňové přiznání tak uplynula koncem 3 měsíce následujícího po měsíci, kdy byl předmětný vklad zapsán. Jelikož daňové přiznání nebylo ve věci podáno, doručil správce daně dne 15.10.2007 daňovému subjektu výzvu k jeho podání. Tímto úkonem došlo dle § 22 zákona o trojdani k přerušení běhu lhůty pro stanovení daně, která uplynula dne 31.12.2010. V souladu s § 119 odst. 4 daňového řádu tak bylo možno podat návrh na povolení obnovy řízení nejpozději do 31.12.2010. Žalobce však podal návrh na obnovu řízení až dne 17.1.2011, tedy po uplynutí lhůty dle § 148 daňového řádu a pro účely § 119 odst. 4 daňového řádu zjevně opožděně.

Žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

Žalobce v replice ze dne 21.5.2013 stručně zopakoval své předchozí vyjádření obsažené v žalobě. Doplnil, že § 171 odst. 3 daňového řádu je v rozporu s Listinou základních práv a svobod, neboť nestanoví lhůtu pro vymáhání daňové povinnosti na daňovém subjektu. Tento stav umožňuje správci daně při běhu lhůt u mimořádných opravných prostředků postupovat nedbale. Přičemž ručiteli v mezidobí může uplynout lhůta pro podání opravných prostředků.

Žalovaný v replice ze dne 31.5.2013 žalobci doporučil řešit vzniklou situaci v rovině soukromoprávní.

Soud v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl ve věci bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci se ve stanovené lhůtě k rozhodování soudu bez nařízení jednání nevyjádřili.

Ze správního spisu pro rozhodnutí ve věci byly zjištěny následující podstatné skutečnosti:

Dne 11.4.2007 byl do Katastru nemovitostí zapsán vklad vlastnického práva pro žalobce k bytové jednotce, již nabyt od FERRO BUILDING, a.s. (dále též „daňový poplatník“), což vyplývá ze smlouvy o převodu vlastnictví bytové jednotky ze dne 10.11.2011 a z potvrzení Katastrálního úřadu pro hl.m.Prahu ze dne 11.4.2007.

Podáním ze dne 9.10.2007 správce daně vyzval daňového poplatníka k podání daňového přiznání z převodu nemovitostí, což mu bylo doručeno dne 15.10.2007. Dne 16.10.2007 daňový poplatník daňové přiznání podal a na jeho základě správce daně dne 5.3.2008 vydal platební výměr na daň z převodu nemovitostí. Jelikož daňový poplatník daň ve stanovené lhůtě neuhradil, vyzval jej správce daně dne 19.6.2008 k úhradě daně v náhradní lhůtě. Veškeré výše uvedené skutečnosti vyplývají z výzvy k podání daňového přiznání ze dne 9.10.2007, č.j. 101276/07/007960/6733 a její doručenky ze dne 15.10.2007, z přiznání k dani z převodu nemovitostí ze dne 37.7.2007, z platebního výměru na daň z převodu nemovitostí ze dne 5.3.2008, č.j. 103091/07/007960/6733 a z výzvy k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě ze dne 19.6.2008 č.j. 74824/08/007960/6733.

Dne 17.5.2010 správce daně vyzval žalobce k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem dle § 8 odst. 1 písm. a) zákona o trojdani, ve spojení s § 57a odst. 2 ZSDP z titulu

jeho zákonné povinnosti uhradit daňovou pohledávku neuspokojenou ve lhůtě splatnosti jejím daňovým poplatníkem. Žalobce dne 11.6.2010 podal proti výzvě odvolání, které bylo žalovaným dne 5.11.2010 zamítnuto. Vše vyplývá z výzvy k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem ze dne 17.5.2010 č.j. 67437/10/007960108196, z odvolání žalobce ze dne 4.6.2010, z rozhodnutí žalovaného ze dne 5.11.2010 č.j. 13111/10-1500-106794.

Dne 17.1.2011 podal žalobce správci daně žádost ze dne 3.1.2011 o obnovu řízení, na jehož základě byl jakožto ručitel vyzván k zaplacení daňového nedoplatku za daňového poplatníka. Namítal, že daňovému poplatníkovi nevznikla daňová povinnost, neboť dle § 20 odst. 7 písm. b) zákona o trojdani nemovitost, jejíž převod byl předmětem daně z převodu nemovitosti, byl od její platby osvobozen. Dále namítal nesprávný úřední postup správce daně, který nedodržel § 57a odst. 1 věta druhá zákona o správě dani a poplatků tím, že nevymáhal daň po daňovém poplatníku, když svou pohledávku nepřihlásil do insolvenčního řízení. Tyto skutečnosti soud zjistil z žádosti o obnovu řízení dle § 54 odst. 1 písm. a) a § 57a odst. 3 ZSDP ze dne 3.1.2011.

Dne 9.3.2012 správce daně zamítl návrh žalobce na obnovu řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím Finančního úřadu pro Prahu 7 ze dne 5.3.2008 č.j. 27206/08/007960/6733. Rozhodnutí bylo odůvodněno tak, že správce daně zjišťoval majetkové poměry daňového poplatníka poté, co neuhradil daň stanovenou platebním výměrem ze dne 5.3.2008 ani v dodatečně stanovené lhůtě. Přičemž správce daně dotazy u bank a z výpisu z katastru nemovitostí zjistil, že daňový poplatník je předlužen. Dovodil tak, že vymáhání daňového nedoplatku na něm bude bezvýsledné a vyzval k úhradě žalobce, jakožto ručitele. Konstatoval, že ani prohlášení úpadku na majetek daňového poplatníka není důvodem, aby správce daně nemohl vymáhat nedoplatek na ručiteli. Naopak to, že ve věci bylo vydáno rozhodnutí o úpadku a správce daně neměl možnost vymáhat nedoplatek, lze podřadit pod ustanovením § 57a odst. 1 ZSDP. Správce daně nesouhlasil ani s námitkou, že převod nemovitosti byl od daně z převodu osvobozen dle § 20 odst. 7 písm. b) zákona o trojdani. Zdůraznil, že tuto námitku měl uplatnit daňový poplatník již ve svém přiznání k dani, případně v rámci řízení o vyměření daně z převodu nemovitostí, což neučinil. Dospěl tak k závěru, že podmínka obnovy řízení dle § 117 odst. 1 daňového řádu nebyla naplněna, když nevyšly najevo nové skutečnosti ani důkazy, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí.

Žalobce v odvolání ze dne 3.4.2012 uplatnil obdobné námitky jako v žalobě.

Žalovaný dne 18.7.2012 žalobce seznámil se svým odlišným právním názorem ve věci, neboť dospěl k závěru o opožděně podaném návrhu žalobce na obnovu řízení dle § 119 odst. 4 daňového řádu. Zároveň žalobce vyzval, aby se k této skutečnosti ve lhůtě 15 dní vyjádřil, což žalobce v podání ze dne 1.8.2012 učinil, jak vyplývá ze seznámení se se zjištěnými skutečnostmi ovlivňujícími změnu právního názoru ze dne 18.7.2012, č.j. 10054/12-1500-106794, z výzvy k vyjádření se v rámci odvolacího řízení ze dne 18.7.2012 č.j. 10055/12-1500-106794 a vyjádření ručitele v rámci odvolacího řízení ze dne 1.8.2012.

O odvolání žalobce ze dne 3.4.2012 rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. Rozhodnutí odůvodnil tak, že žalobcův návrh na obnovu řízení datovaný 3.1.2011 a doručený dne 17.1.2011 nebyl podán ve lhůtě stanovené § 119 odst. 4 daňového řádu. Žalovaný tak pro nepřipustnost pozdě podaného návrhu na obnovu řízení o návrhu na obnovu zastavil a již neposuzoval žalobcův návrh z hlediska naplnění jeho důvodů.

Poukázal na to, že v odvolacím řízení byl žalobce v souladu s § 115 daňového řádu seznámen a vyzván k vyjádření k výše uvedenému právnímu názoru žalovaného. Žalobce se změněným právním názorem žalovaného nesouhlasil. Žalovaný konkrétně vysvětlil, že návrh na obnovu řízení doručený správci daně dne 14.1.2011 (*poznámka soudu: správné datum doručení je 17.1.2011*) byl dle § 148 daňového řádu ve spojení s § 22 zákona o trojdani posouzen jako opožděný, neboť nelze doměřit daňovou povinnost po uplynutí 3 let od konce kalendářního roku, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání. Podle § 21 zákona o trojdani byl daňový poplatník povinen podat místně příslušnému správci daně daňové přiznání k dani z převodu nemovitostí do konce třetího měsíce následujícího po měsíci, v němž byl zapsán vklad práva do katastru nemovitostí. Přičemž v dané věci byl vklad vlastnického práva zapsán do katastru nemovitostí dne 11.4.2007 a výzva k podání daňového přiznání byla daňovému poplatníku doručena dne 15.10.2007. Výzva byla v souladu s § 22 zákona o trojdani úkonem, kterým došlo k prodloužení běhu lhůty pro vyměření daně z převodu nemovitosti až do konce roku 2010. Běh lhůty pro vyměření daně z převodu nemovitostí podle dosavadních předpisů tak skončil koncem roku 2010, tudíž návrh na obnovu podaný po uplynutí roku 2010 byl nepřipustným úkonem. Dále žalovaný podotkl, že tvrzení žalobce ohledně osvobození původního daňového poplatníka od daně z převodu nemovitostí, není žádnou novou skutečností, která by bez zavinění žadatele o obnovu řízení vyšla najevo a která by byla důvodem pro podání návrhu na obnovu v řízení dle § 117 daňového řádu. Závěrem žalovaný zdůraznil, že s ohledem na výše uvedené právní přehodnocení důvodů nepřipustnosti obnovy řízení by bylo nadbytečné řešit další odvolací námitky žalobce.

Soudem zjištěný skutkový stav nebyl mezi účastníky sporný.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadená rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu bylo v době rozhodování správního orgánu dle § 79 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“).

Žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 21 odst. 2 písm. a) zákona o trojdani poplatník je povinen podat místně příslušnému správci daně přiznání k dani z převodu nemovitostí nejpozději do konce třetího měsíce následujícího po měsíci, v němž byl zapsán vklad práva do katastru nemovitostí.

Podle § 22 odst. 1 zákona o trojdani daň nelze vyměřit ani doměřit po uplynutí tří let od konce kalendářního roku, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání.

Podle § 22 odst. 2 zákona o trojdani byl-li před uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl poplatník o tomto úkonu zpraven. Vyměřit a doměřit daň však lze nejpozději do deseti let od konce kalendářního roku, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání.

Podle § 54 odst. 3 ZSDP žádost musí být podána do šesti měsíců ode dne, kdy se žadatel prokazatelně dozvěděl o důvodech obnovy řízení, nejpozději však před uplynutím lhůty, ve které zaniká právo daň vyměřit nebo doměřit. Tyto lhůty nelze prodloužit ani povolit navrácení v předešlý stav.

Podle § 119 odst. 4 daňový řád obnovu nalézacího řízení lze povolit nebo nařídít, pokud neuplynula lhůta pro stanovení daně. Obnovu řízení při placení daní lze povolit nebo nařídít, pokud neuplynula lhůta pro placení daně. V ostatních případech lze obnovu řízení povolit nebo nařídít do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí ukončujícího toto řízení.

Podle § 264 odst. 4 daňový řád běh a délka lhůty pro vyměření, která započala podle dosavadních právních předpisů a neskončila do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona posuzuje podle ustanovení tohoto zákona, která upravují lhůtu pro stanovení daně; okamžik počátku běhu této lhůty určený podle dosavadních právních předpisů zůstává zachován. Účinky právních skutečností, které mají vliv na běh této lhůty a které nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzují podle dosavadních právních předpisů. Právní skutečnosti nově zakládající stavění běhu lhůty pro stanovení daně podle tohoto zákona, které započaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, staví běh lhůty až ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

Z výše uvedeného vyplývá, že lhůta pro stanovení daně dle § 22 odst. 1 zákona o trojdani je lhůtou prekluzivní, což má v daňovém řízení za následek, že po uplynutí lhůty pro vyměření daně zaniká pravomoc správce daně stanovit daň pro dané časové období. Nemožnost vyměřit daň zahrnuje i nemožnost snížit či zvýšit výši již vyměřené daně. Poslední známá daň se tak okamžikem uplynutí lhůty pro vyměření daně stává nezměnitelnou a definitivní částkou odpovídající daňové povinnosti daňového subjektu bez ohledu na to, že pozdější zjištění může ukázat jiný výsledek. Přičemž uplyne-li marně prekluzivní lhůta pro její vyměření, správce daně musí k jejímu uplynutí přihlížet z úřední povinnosti.

Soud odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2015, č.j. 6 Afs 161/2014-84, jehož právní věta zní: „*Nedošlo-li k převodu vlastnictví nemovitosti, neboť smlouva byla absolutně neplatná, ovšem přesto byla na základě tohoto neplatného převodu pravomocně vyměřena daň z převodu nemovitostí, bylo možno se domáhat obnovy řízení nejpozději ve lhůtě pro vyměření daně podle § 22 zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění účinném do 31. 12. 2010 ve spojení s § 54 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků.*“ Ve světle výše uvedeného usnesení soud posuzoval lhůtu pro vyměření daně z převodu nemovitostí i v posuzovaném případě. Vklad vlastnického práva byl ve prospěch žalobce proveden dne 11.4.2007 a jeho následkem dle § 21 odst. 2 písm. a) zákona o trojdani vznikla povinnost podat daňovému poplatníku, FERRO BUILDING, a.s. daňové přiznání z převodu nemovitostí nejpozději do 31.7.2007. Lhůta k vyměření daně dle § 22 odst. 1 zákona o trojdani tak počala běžet ode dne 1.8.2007, její běh však byl přetržen úkonem správce daně směřujícím k vyměření daně dle § 22 odst. 2 zákona o trojdani, a to výzvou k podání daňového přiznání k dani z převodu nemovitostí ze dne 9.10.2007, doručenou žalobci dne 15.10.2007. Lhůta pro vyměření daně tak počala běžet znovu od 31.12.2007 a běh tříleté lhůty pro vyměření daně skončil dnem 31.12.2010, tj. ještě za účinnosti ZSDP. Podle § 264 odst. 4 daňového řádu pokud lhůta uběhla přede dnem účinnosti daňového řádu, řídí se její běh dosavadními právními předpisy, tedy právní úpravou obsaženou v ZSDP. Žádost o povolení obnovy řízení musí být podána v rámci zákonem stanovených lhůt, tedy jelikož žalobce žádost o obnovu řízení správci daně doručil až dne 17.1.2011, tj. po uplynutí prekluzivní lhůty, jednalo se již o opožděný úkon k němuž byl žalovaný povinen přihlídnout z úřední povinnosti.

Soud se neztotožnil s námitkou žalobce, že správce daně, kromě výzvy k podání daňového přiznání ze dne 9.10.2007, učinil dle § 22 odst. 2 zákona o trojdani v daňovém řízení další úkony směřující k vyměření daně, a to vydáním platebního výměru ze dne 5.3.2008 a výzvou k zaplacení nedoplatku ze dne 19.6.2008. Úkonem podle výše uvedeného zákonného ustanovení se rozumí procesní aktivita správce daně ústící ve vyměření daně, čemuž předchází určité pochybnosti o správnosti postupu daňového subjektu nebo správnosti

předchozího vyměření daně (viz. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2006, č. j. 2 Afs 52/2005 - 94). Smyslem ustanovení § 22 odst. 2 zákona o trojdani je, stejně jako u obsahově shodného ust. § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, poskytnout správci daně další lhůtu v délce 3 let pro vyměření a stanovení daňové povinnosti, pokud ještě před uplynutím původní lhůty dokáže svou pochybnost zformulovat a daňovému subjektu sdělit. S ohledem na výše uvedené tak ani platební výměr, kterým se daň vyměřuje a ani výzva k zaplacení nedoplatku, kterou je již vyměřená daň vymáhána, nemohou být úkony způsobilé přetrhnout běh prekluzivní lhůty dle § 22 odst. 2 zákona o trojdani.

V souvislosti s výtkami žalobce ohledně pomalého procesního postupu správních orgánů soud zdůrazňuje, že správní řízení by mělo probíhat v souladu se zásadami hospodárnosti a efektivit, co nejrychleji, zároveň poukazuje na právní větu Krajského soudu v Hradci Králové v rozhodnutí sp.zn. 31 Ca 1/2002 s níž souhlasí a která zní: *„I když daňový řád umožňuje obnovu řízení nebo nařídí přezkum pravomocného rozhodnutí nejenom k žádosti daňového subjektu ale i z úřední povinnosti, nelze z citované úpravy dovodit, že by nečinnost správce daně bylo možné označit za nezákonný postup a vyvodit z ní důsledky ovlivňující již pravomocná rozhodnutí o vyměření daně. Je především věcí daňového subjektu, aby včas a účinně hájil svá zákonná práva.“*

Soud se tedy ztotožnil s právním posouzením § 22 zákona o trojdani žalovaným, neboť žalobce zmeškal objektivní lhůtu k povolení nebo nařízení obnovy řízení ve smyslu ust. § 119 odst. 4 daňového řádu, resp. § 54 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků.

Taktéž námitky žalobce ohledně nevypořádání se s jeho námitkami o osvobození daňového poplatníka od platby daně a nepřihlášení daně do insolvenčního řízení daňového poplatníka soud posoudil jako zcela nedůvodné. Soud odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 12.2.2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19.3.2013, č.j. 8Afs 41/2012-50, rozhodnutí ze dne 6.6.2013, č.j. 1Afs 44/2013-30, v posledně citovaném rozhodnutí bylo konstatováno: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“*. Nadto i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává, když např. ve svém nálezu ze dne 28.5.2009, sp. zn. II ÚS 2029/08 uvedl: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok“*. Závěry citovaných judikátů lze plně vztáhnout také na rozhodnutí správních orgánů tak, že ačkoliv je jejich povinností svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek na detailní odpovědi na každou námitku. Požadavky kladené na správní orgány, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů, nesmí být přemrštěné. V dané věci uplynutím prekluzivní lhůty pro vyměření daně skončilo daňové řízení v nalézací rovině. Jak již bylo uvedeno poslední známá daň se tak stala nezměnitelnou. Soud tak shledává zcela správným odmítnutí odvolacích námitek napadajících správnost vyměření daně platebním výměrem ze dne 5.3.2008 pro jejich nadbytečnost. Žalovaný navíc v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí konstatoval, že by ani tyto námitky nebyly způsobilé zvrátit negativní rozhodnutí v dané věci, jelikož se dle § 117 daňového řádu nejednalo o žádnou novou skutečnost, která by bez zavinění žadatele o obnovu řízení vyšla najevo a která by byla důvodem pro podání návrhu na obnovu v řízení dle § 117 daňového řádu.

Žalobce rovněž namítal, že mu správní orgány neumožnily domáhat se svého práva u nezávislého a nestranného orgánu, čímž porušily čl. 36 Listiny základních práv a svobod, dále

že jednaly v rozporu se základními zásadami správy daně, vnitřními předpisy, avšak již neuvedl, jakým konkrétním způsobem se měly správní orgány vytýkaných pochybení vůči němu dopustit. Obecnost takto vznesených námitek neumožňuje soudní přezkum.

Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou správních soudů, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný, úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. srpna 2016

JUDr. Eva P e c h o v á
předsedkyně senátu